

DATE BIOGRAFICE

1912, decembrie – 3. Se naște Costachi Ioanide, cel de al patrulea fiu al lui Titus Ioanide și al Ecaterinei Hadgi-Nahdesian, la Comăndărești, în Bucovina de Nord.

1923: Costachi Ioanide începe să studieze la Liceul Internat din Iași. Are un comportament foarte rezervat atât în familie cât și în școală. În familie este permanent ironizat de tatăl și frații săi pentru natura sa mediativă, retrasă. Foarte bun elev la matematici, limba română, limba franceză și desen.

1928: Părăsește liceul; neînțelegerile din familie îi adâncesc criza sufletească. Se înscrie la Academia de Artă Dramatică.

1929 – 1934: Absolvă Academia cu nota maximă. Poetul Mihai Codreanu în recomandă Teatrului Național din Iași.

Deschide prima expoziție de sculptură caricaturală. Exponatele reprezintă personalități cunoscute din lumea teatrului și a scrisului. Lucrează în lut, pictează în ulei, pe sticlă, ceară, hârtie, lemn.

Între **1934 – 1952** deschide șapte expoziții de acest gen la Iași și mai apoi la București.

1938: Se mută în Capitală. Lucrează sculptură și regie pentru teatrele bucureștene. Realizează Balet nepolitic, celebru în epocă. La una dintre reprezentații participă însuși Regele Carol al II-lea.

Ca urmare a unui diagnostic eronat, ajunge la peritonită. Este internat de urgență la Spitalul Brâncovenesc. Chirurgul șef îi sugerează să se roage înainte de operație. În timpul intervenției chirurgicale, trăiește zguduitoră experiență a morții clinice. În această stare, își privește de la înălțimea tavanului propriul trup neînsuflețit întins pe masa de operație. Evenimentul îi adâncește predispoziția mediativă. Se simte cercetat.

1939: Se căsătorește cu Elena Ștefănescu din Iași.

Citește Biblia și începe să-și dea seama că veridicitatea ei poate fi verificată prin profeții. Începe să se preocupe de cărțile profeților.

1940: Într-una din zilele acestui an, vara, citește Biblia pe o bancă din Parcul Carol. Pe aceeași bancă stă Sabina Wurmbrand. Copilul Mihai, care se joacă prin preajmă observă Cartea, și atrage atenția mamei sale asupra acestui amănunt. Sabina întreabă: „Ce citiți, domnule?” „Cea mai minunată Carte din lume!”, răspunse poetul. Urmează o invitație la Biserica Lutherană din strada Olteni nr. 44, pentru următoarea duminică. Pastorii acestei Biserici erau Magnus Sulheim, Richard Wurmbrand, Feinstein și Iancu Moscovici.

Începe studiul aprofundat al Bibliei, sub o îndrumare nouă. Scrie primele poezii creștine. De asemenea, organizează mici reprezentații pentru momentele sărbătorești ale bisericii. Refuză orice invitație de a vorbi în fața credincioșilor.

Acceptă să-și recite propriile versuri.

1941-1944: Pe toată durata războiului, este încadrat cartograf la Marele Sat Major.

1945-1953: Absorbit de greutatea vieții, continuă totuși să scrie. Frecventează în mod consecvent Biserica Lutherană din strada Olteni.

1953: Deschide în aer liber o expoziție de sculptură caricaturală , intitulată „Grădina mea” . Este ultima relație cu publicul amator de artă.

1958: Părăsește Biserica Evanghelică Lutherană din strada Olteni. Este anul când pastorul Richard Wurmbrand se întoarce la penitenciar, pentru alți șapte ani, și când Biserica se restrânge la câteva zeci de membri, de la câteva sute.

1958-1961: Nu are un serviciu stabil; își câștigă existența din pictură peisagistică și sculptură ornamentală etc. În această perioadă, la invitația lui Constantin Caraman, prieten de o viață și unul dintre ctitorii de seamă ai Bisericii Penticostale în România, începe să frecventeze cu asiduitate Biserica Penticostală din Calea Moșilor 315, condusă de pastorul Pantelimon Cojocaru.

Poezia evanghelică devine preocuparea sa principală. Scrierile sale circulă ilegal în toată țara. Are tot mai multe dovezi că adevăratul său public nu poate fi căutat în altă parte, ci numai printre copiii lui Dumnezeu. Nemulțumit de alterarea ca sens și ca formă a unora dintre poezii, ca urmare a repetatelor recopieri, face călătorii prin țară pentru a le rectifica. Cu toate insistențele oficialităților refuză categoric să-și pună pana în slujba propagandei comuniste, pentru care începuseră să lucreze un număr tot mai mare de artiști, fie constrânși, fie din dorința de câștig.

1961-1966: Lucrează ca desenator tehnic la IPROMET, unde este coleg cu predicatorul penticostal, Ioan Kinkovici.

1963: Se află sub stare de arest la Malmaison, împreună cu frații Constantin Caraman, Mihalaș, Nicu Tudorache și alții. Poeziile sale reprezintă un adevărat pericol pentru ideologia comunistă, atee, și chiar prin aceasta, inumană. Reacția oficialităților dovedește din ce în ce mai clar cât de eficient este cuvântul inspirat de Hristos în vremuri de prigoană. În tot cursul anului, este urmărit în permanență și ridicat pentru anchete, cel puțin o dată pe săptămână.

În această luptă cu puterile întinericului este susținut și încurajat de soția sa, Elena.

1966: Continuă să frecventeze cercuri de rugăciune și de cercetare a Scripturii.

Activitate poetică intensă. Recită și i se recită tot mai multe dintre poeziile sale. Împreună cu soția sa participă la toate adunările duminicale ale Bisericii Evanghelice Lutherane, transferată în strada Badea Cârțan nr. 10. Poeziile sale se răspândesc cu tot mai multă iuțeală în adunările creștine. Este recunoscut ca unul dintre cei mai de seamă poeți creștini, alături de Traian Dorz și alții.

Atât conținutul, cât și acuratețea stilistică a versurilor sale atrag tot mai mulți compozitori creștini, care le înlesnesc răspândirea, punându-le pe note musicale.

1981: Moartea soției sale, Elena.

1982: Imigrează în USA (Portland, Or), cu dorința de a ajuta la editarea poeziilor sale. Suportă greu absența soției.

1987: Noiembrie, de Ziua recunoștinței pionierilor americani, trece la Domnul.